

HALMOSI SÁNDOR

DECAMERON57

The dual nature of silence

MƯỜI NGÀY

57

BẢN CHẤT NƯỚC ĐÔI CỦA IM LẶNG

° From Hungarian translated by Elizabeth Csicsery-Ronay
Elizabeth Csicsery-Ronay dịch sang tiếng Anh từ tiếng Hungary
Nguyễn Chí Hoan dịch từ tiếng Anh sang tiếng Việt

NHÀ XUẤT BẢN **HỘI NHÀ VĂN**

BẢN CHẤT NƯỚC ĐÔI CỦA IM LẶNG

LỜI ĐẦU SÁCH

Nhà thơ Halmosi Sándor là hội viên của một số Hội nhà văn tại Hungary và Ru-ma-ni, hội viên Câu lạc bộ Cây Bút của Hungary, nhà Sáng lập và Chủ tịch danh dự Hội Văn học Nghệ thuật Echivox (Stuttgart, Đức), nhà Sáng lập và Giám đốc nghệ thuật, giám đốc sáng tạo của Hội Văn hóa Mỹ thuật và Di sản Csontváry; ông cũng là Ủy viên Ban chấp hành Hội này.

Ông thường tổ chức các hội thảo, tọa đàm và hoạt động salon văn chương tại nhà mình ở thủ đô Budapest.

Từ năm 2003, ông tham gia các chương trình thực tế sáng tạo văn chương và mỹ thuật. Ông tổ chức các buổi triển lãm cũng như buổi trình diễn mỹ thuật. Ông thường được mời làm giám khảo các cuộc thi nghệ thuật.

Halmosi bước vào lĩnh vực nghệ thuật vẽ tranh tráng men vào năm 2016 và từ đó trở thành nghệ sĩ trong các triển lãm nhóm về lĩnh vực này. Ông cũng tổ chức các buổi thảo luận bàn tròn về nghệ thuật tranh tráng men.

Kể từ năm 2008, ông tham gia hội thơ Hungary-Ru-ma-ni mang tên "Mùa xuân Thơ ca"; gần đây, ông đứng trong Ban tổ chức sự kiện này.

Ông bắt đầu tham gia các sự kiện thơ ca, văn học quốc tế vào năm 2018; Ông có mối quan hệ tích cực với các Hội nhà văn quốc tế, các nhà thơ đương đại và thiết lập các dự án hợp tác dịch văn học. Ông chủ trương dịch sang tiếng Hungary và thúc đẩy sự phổ biến thơ đương đại quốc tế tại Hungary, và ngược lại, phổ biến thơ Hungary ra nước ngoài, bằng việc xuất bản các hợp tuyển thơ. Thơ của ông cũng đã được dịch ra hơn mười ngôn ngữ.

Vào năm 2018, ông được trao tặng Giải thưởng Thơ bởi Hội nhà văn quốc tế Pjeter Bogdani (Brussels-Pristina) và trong năm 2019 ông được trao Giải thưởng Thơ Lukijan Musicki (Beograd).

Halmosi tuyệt đối tin tưởng rằng với tinh thần cởi mở, chăm chỉ làm việc, không ngừng tiến lên phía trước và dám thay đổi nhận thức, hiện hữu thực sự năng động và chú tâm thực hành tự điều chỉnh, thì con người vẫn tìm ra giải pháp cho những tình huống khó khăn nhất mà thế giới phải đối mặt hôm nay, kể cả những cuộc xung đột giữa các dân tộc, quốc gia, những căng thẳng trong xã hội, hoặc những thách thức ở mỗi địa phương cũng như trên toàn cầu.

NGƯỜI ẤY

Rồi một ngày kia lũng xanh mẩn yêu này cạn khô.
Thấy sẽ thành ra đỏ và trắng lạnh,
và nâu và xám. Và rồi ai nấy sẽ đều
được gọi theo tên mình.
Em sẽ nói hai cái tên thân thương.
Và anh đó một từ đơn lẻ.

BẢN CHẤT NƯỚC ĐÔI CỦA IM LẶNG

Nếu anh nghĩ về em,
Hở kia thành dịu êm
Nếu em nghĩ đến anh,
Hở xáo động bất yên.

DỤC VỌNG CỦA LÃO TỬ

Em biết đấy. Em thì xa, và bởi
thế nên sự gần gũi của em thì đớn đau hơn bao giờ hết
Em hẳn biết rằng chúng mình phải biết nhau,
với những lối lên dài, trong những nín lặng dài vây bọc.
Nếu có một lần thôi, cho một buổi chiều thôi,
cho một giờ, cho một ngày,
em có thể chẳng chỉ là cô dâu của anh lộng lẫy kiêu sa,
cái người đã tìm ra bạn đời của mình, ở anh.
Đây chẳng phải một bài thơ tình.
Em gọi tên anh, gọi một thôi dài những tội lỗi của anh,
bao nhiêu của anh khiếm khuyết, và em thành thanh khiết.
Sau hết chính em nói, rằng em chính là em.
Chúa ơi, người đàn bà của tôi.
Chúng mình làm việc suốt giờ ấy, ngày thường ấy.
Chúng mình hầu chẳng lúc bên nhau.
Anh đưa em đi làm với bàn tay mạnh mẽ,
và khi nào em về, em ngã vào anh,
giống như đứa gái nhỏ của anh, khi nó nhìn anh
và chạy ùa tới miệng cười.
Có lẽ anh nhận ra em,
và nhớ cả mọi điều em chưa hề nói.
Nếu em muốn, anh sẽ lấy khỏi em thứ mang điềm gở.
Nếu em thích, luôn luôn sẽ dành em lời triu mến tột cùng.

NẾU HỌ RẠCH ANH LÚC NÀY

Nếu họ rạch anh lúc này, em sẽ tuôn chảy

từ anh ra thành những dòng như suối.

Anh chẳng dám ngay cả ngáp xuống.

VÙNG GILEAD

Anh yêu con đường giày em gõ,
yêu tuyết như bột mịn em bước lên.

Những cơn bão em gửi đến anh,
thoáng nghẹn đau đón này,
bởi chúng đến từ em,
anh yêu tất.

Anh yêu cái buổi tối bị nguyền trong sân ấy,
cái vườn hoa trái em đã chẳng cho anh xem.

Anh yêu bướng bình em, giận dữ em,
yêu cái nóng vội của em, kia treo
trong tóc em dài.

Anh biết, trong đời này sự quyến rũ của anh với em là vô ích.

Và không ngăn anh khám phá tình yêu
vào khoảng thời gian ngày thứ tám.

Nhưng đừng lắc cái đầu em - anh không thích.

Anh - những lời bị xoắn lại hiện tiền,

và tụt xuống trong cuống họng.

Tin anh đi, anh biết cái điều anh nói, vì sao và đến với người nào.

Ngay từ lúc bắt đầu yêu em, anh chẳng còn

biết có gì

là chắc nữa.

Dù em tin hay không tin anh, với anh không khác.

CHÍN GIỜ BA MƯƠI SÁU

Cuộc họp quan trọng. Những tranh luận về kỹ thuật

đưa ra bàn,

vị thế của chúng ta phải được bảo vệ. Mặt trời thì,

soi nắng qua cửa sổ, những chiếc laptop khe khẽ lẩm bầm.

Ádám trầm ngâm, cả Péters đều là những bạn tốt, khi vui đùa và khi làm việc.

Misi nói gì đó, anh sẽ đáp lại, nhưng anh chỉ thấy gương mặt em, niềm im lặng em
tê dại choán hết không gian.

Suốt hàng tuần em đã không nói một lời.

Mà dẫu thế tiếng cười em vẫn sẽ mở những bầu trời,

những biển kia sẽ chia tách theo lời em.

Cuộc gặp Khởi-nghiệp. Bọn anh bàn thảo về tài liệu dự án đó, trời bắt đầu mưa,
và dưới kia,

trên phố Những Người Hung được Giải Nobel,

những mầm cỏ mới bật nhú.

Nhưng còn dự án đẹp,

dự án phẩm giá thì sao,

dự án cuộc đời-và tiếng nói thì sao?

Thế giới này thì sao? Chúng mình sẽ trở thành gì đây, em hỏi?

Ai chịu trách nhiệm, những đường giới hạn,

những giai đoạn trưởng thành là gì?

Bao nhiêu lời để làm lành?

Bao nhiêu nụ hôn một cái chết không đau?

Chúng mình sẽ là một màn hình to trên phố, cây, hoa, vòi phun nước ấm

trên những bụi oải hương. Nhưng điều đó thì không

giúp gì mình.

9:36. Không có không khí. Có những quả bom.

Những bãi cỏ nhiễm độc trong ta, bên dưới ta.

Anh nhớ em.

Mái nhà mất tích trên những phòng ngủ

Rom trên món bê hấp

Một cú thót tim cho thế giới này.

Bạn anh đang làm việc. Tiếp đến là Quality Gate rồi,

bạn anh chắc chắn đem lại chất lượng, công trình bạn anh sẽ sinh lợi. Ánh đèn tuôn những vệt xuống tường.

Anh nên làm một người đánh cá ở Na-uy, và chờ Đấng Cứu thế, khi ngài còn quan tâm.

Bàn tay anh sẽ chai sần như đất

đất mà trên đó ngài bước.

Anh sẽ hỏi ngài về định mệnh của anh.

Ai sẽ muốn anh yêu?

Chiếc kim khâu không chuyển động. Dù các tài liệu

nhân bội, các bảng excel điển đầy, bạn anh đã

thảo luận trình-java này, Péter đã ký các tính toán chi phí, bạn anh hỏi đáp cho người Đức,

bạn anh đã ra các quyết định, cười đùa, ngay cả Misi cũng hài lòng, thế là ổn, dự án đã chuyển động, và sẽ đền đáp những hy vọng nó khơi lên, nhưng anh sẽ gắn tất cả những hy vọng của anh vào em người đàn bà, Chúa, cây cột trụ

em có nhiều cái tên, em một và

không thể tách chia

và mong muốn của em thì lớn

lớn là quyền năng của em

nhưng ngay dù em không quyền năng trước bất trị của thời gian và thiếu thốn tứ bề thì chính anh là một thí dụ, nhìn kia vẫn 9:36, dấu rằng

anh đã thử qua mọi thứ, đã trải qua hai

cuộc đời,

anh nhảy múa, anh tha thẩn quanh em,
anh khởi sự một dự án, chúng mình khiến nhau cười,
và chúng mình thấy đều tin ở tương lai, Ádám thì đầy hy vọng,
Wolkens mừng rỡ, Misi thì cũng hài lòng,

Một bé gái vừa sinh ra hôm nay con của Péter K-halmi,
Bọn họ đặt tên bé Réka, bé chào đời qua phẫu thuật lấy thai, bé khỏe,
mẹ cũng ổn,
chị ấy người Brazil, chị ta đến từ đầu
bên kia,
nơi phía buồn hơn của thế giới này,
chị ta theo một đàn ông,
người mà chị ta trân trọng
và yêu,
chỉ anh là đơn độc
và em là một trẻ mồ côi
thời gian ngừng trôi
và ta cũng hết hơi

Anh chẳng thể làm gì chuyện ấy
và em, cũng thế, chẳng thể làm gì,
Chúa ơi
bởi điều được viết thì đã xảy ra
mọi điều được viết sẽ được vượt qua
em muốn thế nên
đẹp thì không thể khác
và tình yêu có những mẫu hình riêng
9:36
báo động có bom

ÔNG TA NGƯỜI ĐO LƯỜNG CÁI MẤT TÍCH

Cái người đo lường sự mất tích thì làm một
Với kẻ đo hạt, trần trụi
Cái người đó là thánh bổn mạng của những cái túi đầy ắp
Và những kho hạt.
Những con hải cẩu mà chân toát mồ hôi ẩm ướt.

NHƯNG CHUYỆN ĐÓ NAY KHÔNG QUAN TRỌNG

lớp men đỏ hiện hữu
và điệu nhảy đỏ điệu kungfu
để mỗi sớm mai
bạn trẻ sẽ đi
với những trái tim trong
những sơ mi sạch
và bữa trưa đầy đặn

cái này quan trọng hơn bất kỳ thứ gì

mười phút thân mật tắm hơi
vườn cây quả của Kőszeg
những cây hạnh đào
chòm Thiên Hậu
và ôi, những món đồ trần thiết xưa ấy
những hiệu giày
cà phê ngon
biết về đời nhiều hơn
từ điển Collier's trên các giá sách
và cho những cuốn chỉ dẫn có những củ hoa xuân

bánh quế giòn của hôm qua
chua me đất
dâu tây
hoa păng-xê hiếu khách
và cú thể làm một người vợ
và bà nội trợ
người tình
nấu nướng
người mẹ
đáng khát khao
sáng ý
nhanh
hiếu
kiên tâm

anh có thể nói gì về mình
mà anh còn chưa nói
anh chỉ có thể lặp lại bản thân
có một lần cho mọi thứ
có một chốn cho mọi thứ
không thể yêu giỏi hay kém
chỉ có thể yêu
không thể đo đếm niềm vui
chỉ có thể đem tới
hay lấy đi
không có hai người tình
và vân vân

và ta phải chăm lo bản thân
vì ta không đến trong đời để phá hủy
nhưng để làm nên
đức tin bằng một lời tử tế
bình an bằng một lặng yên tử tế
một cái bàn bằng gỗ
bằng những giấc mơ và lao động tay chân
một ngôi nhà, một tổ ấm, một thư phòng

đấy là điều anh tin

và rằng niềm ham muốn sở hữu
và những kỳ vọng sẽ phá hỏng mọi thứ
nếu ta muốn giữ lấy gì đấy ở đời
thì phải để cho nó đi
thì phải chia sẻ nó đi
bởi mọi thứ đều trôi
mà sự vĩnh hằng lạ thay
vẫn được tạo nên từ mọi thứ nổi trôi này
từ cái cốc trên cái bàn
từ nụ cười của em
khi anh đợi chờ em
khi em xa rồi

như món bánh mì tỏi trong lò nướng

và tuy nhiên người ta bảo tất tật gì ta thấy

ta nghe
trộn cả thế giới vật chất này chỉ là một
ảo ảnh
luân hồi
chỉ thứ không thể thấy thì tồn tại
chỉ những thứ đời không thèm muốn
và thứ gì là thiết yếu
nằm trong cái còn lại
và nhưng ta có thể vươn đến cứu rỗi
duy chỉ qua sự chuyển hóa
thế giới này
mỗi vật, chuyển động, lời
suy nghĩ đem vào hợp nhất
và chúng ta chẳng có lối khác hay khả dĩ khác
ta chẳng có lựa chọn nào khác hơn
là chuyển hóa thế gian này
và nhắc nó lên đến tầng kỳ diệu

anh chẳng hay liệu những lời này
có lẽ là không quan trọng
phép lạ hay mẹo mực sống còn
thế cả thôi

đây có thể giống như
những thang thảo dược
giống như cái hiền lành của chàng lấu cá
sâu đâu đó bên trong

CHUYẾN TÀU ĐI NGÀY MAI

Vào tháng Mười Hai, tôi chỉ có thể viết về
các thứ rèm có ở đó ra sao, lớp lang rành rẽ của chúng ra sao
ở chỗ phòng chờ và trong phòng khách,
và rèm treo tường loại gì ngày trước. Và về chuyện
sự liên tục thì thế nào, và điều có thể làm
hôm nay
chớ để đến ngày mai.

Nhưng ai cũng nói về mình, và
phải nói,
để lặng im không nên bị đoán mò
giữa tôi
và tẻ. Hãy nói chuyện với cô ấy.

Ngày hôm nay có thứ là hôm qua,
một cách tất yếu và bất nhẫn, và
ngày mai
sẽ là, thứ có hôm nay.
Chỉ theo cách ấy mà có thể ta xoay xở khôn ngoan,
và đây không phải chuyện nhỏ.
Vi ma thuật trắng thì tốt hơn đen,
và sương buổi sớm và tranh cãi thì tốt hơn
ma thuật trắng. Lúc nghỉ trưa
và lúc nấn nỉ nhau đêm thâu.
Cái chuyện cọ rửa và lau quét
và chuyện thẹn thùng xoa bóp trong bồn.

NÀNG KHÔNG CÓ TÊN

Không, cô ấy không có tên
Những đàn bà đều không tên trong những giấc mơ
Đơn giản họ tới
Đơn giản họ nhìn một cách bí hiểm
Từ cuối phòng
Họ gõ
Họ xuống từ tầng áp mái
Và trôi đi
Trước khi cái cửa kia mở ra lối sảnh

HÂN HOAN BỞI MÌNH YÊN LẶNG

Thật hay khi gõ mà mắt
nhắm
chỉ chạm vào các phím
và tưởng tượng từ ngữ đó
văn ngôn đó, im lặng đó
những đôi tai, những cái gáy, những đôi môi
cận kề
một thoáng những váy áo phơ phất trong
gió
tưởng tượng những sảnh rộng mát ngày hè
trước chúng mình

và mắc lại ở một tiếng thì thầm
một mỉm cười
một ngoái lại qua vai
mà họ gọi một cái nhìn thoáng lướt
dấu rằng một cái nhìn thì không lẩn đi, ngay dù
đang du ngoạn
nó chú mục vào một điểm
mà nếu như nó chỉ lướt qua, nó nhìn thấy cả
bức tranh
bởi mọi thứ đều nổi vào mọi thứ
khác
trên hết là em với anh
và anh với em
sợ với quan tâm
cứ kệ đi với đợi chờ em đến
nhà
vô tận hiến mình
với ngập lòng ích kỷ
những chi tiết rất nhỏ
và những tự sự lớn lao

những huyền thoại.

NHÀ THƠ ĐOẠT GIẢI JA ĐI NAM ĐỨC, NHƯNG ANH KHÔNG TÌM RA ARTHUR RIMBAUD

Yên tĩnh đến khi hoàng hôn.

Cái yên tĩnh quy củ đáng yêu của người Đức.

Cái yên tĩnh của hội họa Csontváry ở Schaffhausen

Yên tĩnh của Chim Ưng Trắng

Cái yên tĩnh của những nguồn đổ vào Danube

Dòng Danube trong Ulm

Dòng Danube ở Sigmarinn

Cái yên tĩnh vĩnh hằng của Leonberg

Cái yên tĩnh ở Vịnh Lindau

Cái yên tĩnh của đại bàng vàng, của lâu đài cổ kính

tươi mát,
nơi thuộc về Ludwig.
Cái yên tĩnh của thành Ludwigburg
Cái yên tĩnh của cô độc - sẽ khó mà tin được.
Tôi sẽ không nói đâu.
Krasznahorkai đã nói điều ấy. Cuộc chiến tranh ấy và cuộc chiến tranh ấy.
Cái thứ, như thường vẫn biết, là điếc, nhưng nó có thể nghe thấy nhạc và tiếng
rít chết chóc.
Chuyện ấy thân thiết với nó.
Như điệu xô lô trumpet của Arve Henrikson thân thiết với chúng ta.

Sẽ không có hòa bình cho tới khi ta chôn hết cái chết
và tự tha thứ cho ta.
Nhưng chuyện gì sẽ xảy đến cho những ai không mong phải chết?
Vậy tác giả chết!
Và độc giả thì sống!

Thành Melk. Những bãi cỏ xanh rì len lỏi dưới nhựa đường ẩm tươi
lên những triển đồi thoải thoải của dãy Gerecse. Cô Ba Lá - (danh họa) Klee. Trên
đầu ta bập bênh một chiếc Zeppelin tả tơi trước khi cháy tan trong lửa.
Những cây thập giá của Huynh đệ Alsem,
linh hồn của Bartolomeu người xứ Gusmao.
Nơi bạn mong được tới, thì không lối ra.
Nơi bạn không dám vào, là bạn đó chẳng,
ở vắng nguyệt hôm rằm,
nơi hồ Attersee.

Trong hai năm kế tiếp Rimbaud học
tiếng Anh, tiếng Đức, tiếng Tây Ban Nha,
tiếng Ả-rập, Italia,
tiếng Hy Lạp Hiện đại
tiếng Đức, rồi
du hành sang Đức. Bấy giờ
Verlain sùng đạo
vừa được ra tù tháng Một
năm 1875, và đã đến
gặp Rimbaud ở Stuttgart. Ông ấy cố thuyết phục Rimbaud
theo gương mình, viết
về Chúa, về lòng ăn năn,
và rồi
mọi sự sẽ nên tốt cả. Cuộc
thảo luận ấy mau chóng
thành
một cuộc tranh đấu, và
đại thể là
Rimbaud đã thắng
Verlain.
Cái tĩnh lặng của
trấn Bakonybél
trong vườn bách thảo,
phía sau. Cũng trong ban mai
nơi nguyện đường.

ĐEM TỚI VỚI CHÚNG TÔI NÀO

từ sâu thẳm của thời gian
sự dẻo dai của cây cối
và giữa muôn cây chúng sống
mọi thương tổn
và mọi tha thứ.
Cái hiểu biết mà bất cứ ai
đùa chơi cảm giác
đang liều mạng mình
và cái hiểu biết mà sinh mạng đắm mình vào mà sống
và đây là cách duy nhất để sống còn.
Thông qua sự mềm dịu của thân thể.
Như là tấm thân của tình thần.

TRỰC HỌA

(1)

Phải đi.

Đi từ nhà này đến nhà kia

Linh hồn này đến linh hồn kia

Như những nhà truyền giáo thời Trung Cổ.

Như những ông giáo làng

Và cha ông chúng mình, đi con đường của họ

Từ nhà ra đồng.

(2)

Bất kỳ ai không thể nói cùng

Không tin vào phép lạ

Ai không đặt hy vọng

Vào quyền năng của lời được nói ra

Bất kỳ ai sợ sệt, đều là những khuỷu tay,

Của họ việc làm, cử động, giận dữ,

hôn chẳng phải thơ ca.

(3)

Anh phải làm việc, anh phải yêu.

Đơn giản thôi.

Ta đến đó dù sao đi nữa.

Đến đồng cỏ trải rộng đó

Dưới ánh ngày, mỗi người chúng ta.

DÀNH CHO TỔN THƯƠNG KHÔNG BAO GIỜ LÀNH

Và ngay dù sự ác này sẽ oải
Một ngày nào đấy trong ta
Liệu nó oải về chính nó
Và muốn được soi tỏ
Được hiểu
Rằng nó chấm dứt.
Bởi là khả dĩ
Rằng em phải trở dậy
Bảy lần tất cả
Trong khi sẽ không tổn thương nếu chỉ thức giấc
Nghe những khoảng không giữa các từ
Và nếu có ai đang thốn thức thăm.
Hôm qua mưa suốt.
Anh hẳn đã ôm lấy em ve vuốt
Bởi anh biết em sợ.
Và anh cũng luôn luôn run rẩy
Vì nỗi bất lực này.

ANH SẼ CHỈ NGỒI BÊN CỬA SỔ

và nhìn cây
và suốt hàng giờ nghe tiếng mưa
nếu anh ở Griesheim lúc này
anh sẽ đặt trên sàn một bình đầy hoa tuy lip vàng
anh sẽ để văng cam sáng
và cam sẫm nằm hoa cúc
trong những chai rượu
những cái chai cổ bịt sáp ong vàng
Andrea rút những cái thẻ của chai
mỏng màu đen và be
và thiếp vàng thủ công trên giấy
2004
Sản xuất và đóng chai bởi Imre Lekics
8313 Balatonyörök
những cái mỏng hơn gắn trên chai những nhãn vang ezerjó và
cserszegi
những cái lớn hơn chút trên vang trắng Ý Riesling
theo tỉ lệ yêu cầu
chúng gập những đầu mạ vàng ra sau
dưới vỏ
thật ưa nhìn
cũng y theo
cái trật tự anh tưởng tượng
anh đã thấy cái sân đằng trước ngôi nhà
anh đã thấy những vườn nho trên đồi
anh đã thấy chúng mọc lên lúc bình minh

và thấy chúng trên bàn vào buổi tối
và rót vang ấy ra sau bữa trưa

làm chuyện này trong ký ức chúng mình

anh sẽ cắm một bông hoa
ở mỗi chai
anh sẽ đặt chúng khắp nơi
sao cho hợp với bài trí căn phòng
và thức của nó
anh để làm cái giường
thú vị nhé
dù chúng mình nằm
hay trời dậy
chúng mình luôn luôn khiến cái giường
ôi chúa tôi có thể làm điều ngôn ngữ làm

gieo-trồng-cọt nhạo-chọn vai-phóng chiếu
anh đã mua những thành phần cho món súp trưa đó
mà trước đấy anh chỉ ngồi trên cái nệm bên cái cửa sổ
ngang mặt sàn
trên Phố Goethe
trong một căn hộ của bà Dächert
anh nhìn cây
và chờ em
anh lắng nghe mưa
em lúc ấy đang đổi tàu ở Frankfurt
nên anh cần phải đi trong vòng mười phút nữa

muời phút
vớ một người là ít
vớ một người khác thì nhiều
ấy đấy, cái thế giới này hạn hẹp

vớ anh bây giờ đó là nhiều
bởi cái gì tốt hơn được đợi một ai
cái người hôm nay sẽ làm cho anh bữa tối
và trước đó
và sau đó
và trong lúc cho anh một cái ôm
chờ đợi một ai có thể sẻ chia với anh cơn mưa

Hodjak

Rilke

Bachmann

Pastior

cây cối

việc chờ đợi

và những cái hôn khác nữa

mà đều của Solomon cả

tám phút nữa

vớ ai đó là hạn hẹp

vớ ai đó khác thì nhiều

vớ anh bây giờ thì thật sít sao
bởi đó là khoảng thời gian anh từng quen đợi
vì bọn họ bảo bọn họ đang tới
bọn họ chỉ đang chuyển tàu

bọn họ chỉ đang lên tàu
và đang xuống
đúng giờ
nhưng chẳng hiểu sao
luôn luôn
vào phút cuối
lại có gì
xảy đến

anh sẽ sửa soạn phòng
và lên đường sớm năm phút
căn phòng chắc chắn sẽ đáng ưa
sự yên ả
góc cảnh quan
anh sẽ để ngọn đèn Ả rập trên sàn
da dê làm dịu sáng
và mê hoặc hoa tulip
anh đi một vòng quanh phố

ở đây mọi thứ mới gần sao

và trong lúc em nấu nướng
anh lúc nào cũng xăng xái quanh em
mà dĩ nhiên chẳng để làm gì
vì bếp thì nhỏ
lúc ấy thành chật chội
và không có mấy việc để làm
nhưng anh bóc vỏ
nấm nấp
và cứ việc làm người thừa

anh quay lại bên em hết lúc này lúc khác
có lẽ anh phải cúi xuống
để lấy một củ khoai tây
một củ su hào
một chiếc găng tinh quái
tôi có thể ôm lấy em từ sau lưng
hay đi ra và hôn lên gáy em
khi ngang qua
thường thì như thế hay hơn một cái ôm dài
chúa ơi tôi sẽ cho đi cái gì
để được hôn lần nữa
mỗi cái gáy
tôi đã từng hôn
thường với sự liều mạng
tránh né những đôi mắt gây chuyện của những ông chồng hay ghen
tìm muối tìm hạt tiêu
trong căn bếp đó
ngay ở đó
trên Phố Ludwig-Pfau

rồi chúng ta cùng nhau bày bàn
chúng mình chọn nhạc
mời bọn con trai
và bọn trai sẽ chắc chắn đến
cả Balázses sẽ tới
lầm lì
và một tay mồm mép
Márton, Laci, và Tamás sẽ ghé qua
và Béla nữa, Béla cũng ghé qua,

nếu chúng mình cũng mời y
bọn họ nói với chúng mình bằng tiếng Hungary
và chúng ta sẽ không nói đối

chúng ta ăn súp
chúng ta ăn các món ăn
rồi chúng ta sang món
tráng miệng
vang
chúng ta thư giãn
và anh chạm ngón chân em
bằng những ngón chân anh
dưới gập bàn
và chúng mình nói
về những chuyện lớn nhỏ ở đời
về Tagungshotel
hay có lẽ về Bà Dächert,
một người Đức ở Voivodina
đã bị trục xuất
hay bị đuổi khỏi
nhưng có lẽ bọn họ tới đây chỉ
vì những hy vọng một thế giới tốt hơn
cho ngôn ngữ đó và bất kỳ ai nói ngôn ngữ đó
nhớ đến mọi điều
chồng bà ta là người Hungary,
nhưng ông ấy không nói tiếng Hung nữa
chỉ một vài từ
ừ thì ông đã cả đời sống ở Grisheim
nơi ông ta có những căn hộ xây

bởi tay dân Croat
và Serb
nơi thực ra chỉ những người Hungary ở
mà nay đang co hẹp lại
giải thể
gia công
thuê ngoài
chúng ta nói về những chuyện đó
và về vùng Đất cao Balaton
những chỗ làm buổi sáng
ở Taunus Therme
về bạn tình của ai đang tới khi mà
anh sẽ không nói đến những điều ấy
chúng mình tránh những câu hỏi quá sâu
chúng mình sẽ hạnh phúc
liệu Laci có hạnh phúc
bạn tình anh ta sẽ không tới
chúng mình sẽ hạnh phúc vì Béla, Márton
và cách riêng cả Balázses
và cùng nhau chúng ta hẳn sẽ rất hạnh phúc
nhưng sẽ còn hơn nếu bọn họ lặng lẽ rời đi để lại chúng mình
để chúng mình rốt cục được sánh đôi
vậy chúng mình có thể chung một kiểu
vậy chúng mình nên cứ lặng im dần
vậy chúng mình không thêm củi vào bếp
và bớt lửa com sôi

nếu anh chạm vào cổ em
người anh bùng nóng

và miệng anh là một cái tổ ong đầy than hồng ngùn khói
khi bình minh mình sẽ nói một lúc lâu về Hodjak
những mẹo dịch thuật
mà anh vẫn chưa thể nói mọi thứ
về Tunisia
và Tafraou
Sousse
và Hammamet
sự thật là
bạn không thể nói về những nụ hôn nữa
tức là, bạn không thể nói về hôn
thế nên cái người hiện diện không thành ra cay đắng,
không nguội ngắt đi
nhưng anh sẽ bảo rằng Andrea, sau khi viết những tấm thẻ, đã đợi anh
cô ấy mặc váy nỉ
cô đã lấy mấy bông violet ở Bellevue
anh sẽ nói với một lương tâm không chút gọn
rằng chúng mình đã thăm Szigliget, Núi St.George
Badacsony, Nemesvita, và chúng mình lên
đến nguyện đường trên đỉnh đồi
mà anh vẫn chưa nói được tâm tư anh về Medinas
thực ra chúng mình nói được mấy đầu gần suốt buổi
như ở Kopolcs năm nay
chỉ mặt trời chiếu gắt
chỉ gió thổi, bao nhiêu
dầu anh có lần đã lang thang suốt
những ngõ hẹp từ sáng đến tối
tìm kiếm đôi ý nghĩa sâu hơn hay kết nối sâu hơn,
tới khi anh nhận ra chỉ lời nói lang thang

quanh quẩn chúng mình và tình yêu
và anh muốn cảm ơn em về buổi tối đáng yêu này
cám ơn về bữa cơm, về những cây thông
ngoài cửa sổ phòng anh, những cái hôn, mà
chẳng bao giờ cho đủ
anh sẽ nói tất chuyện đó bằng tiếng Hung
ở đây Griesheim, gần Darmstadt
anh sẽ treo áo ngực của em lên cửa sổ nơi chót,
để cho mặt trời lên và Laci và Béla
cũng sẽ vui mừng và thấy
rằng thật đáng để trở dậy
một lần nữa dọn giường
với con tim mừng vui, và cất bước đi làm
khoan khoái

*nhưng thời gian cứ trôi, và một người rất có vẻ
phát ốm viết một bài điểm sách trong cái buổi chiều tĩnh mịch này,
xé vụn, khi trời sang chạng vạng,
thực ra, bóng của đêm đang xuống,
tất cả khách khứa đã đi, Peter đã đi,
John đã đi, vợ Mathew cũng đi rồi,
bọn họ đi cả, ngay Thomas cũng không ngồi xuống
làm ván cờ với anh, lúc này nửa đêm,
bệnh viện giống như một cái phòng khách
và anh đứng đó trong bộ pyjamas
không áo choàng*

có khi, chuyện này sẽ thành một bài thơ
người hát rong kia phản hồi bằng một tin nhắn
và anh đành chấp nhận
sự thể rằng tuy nhiên nhiều biển báo dừng xe sẽ vớ
khi rốt cục nhà thơ được xếp chỗ
vì thương hại

anh chẳng nên viết nữa
anh sẽ không viết em thêm nữa
và anh còn sẽ không trả lời

đúng hơn anh sẽ ở nhà hồi phục
đơn độc
anh cứ ngậm cái ống
tẩu của tán tỉnh
anh nhìn vào sân trong
nghe tiếng mưa
và chăm chăm vào cái chốt rỗng
bọn họ có nhẽ vào
và lấy chiếc áo ngực của em
nếu anh đem treo lên đó
nếu rồi em cũng đến
bọn họ đã trộm cái xe đạp của anh chưa bao lâu
rồi bọn họ đã sấm soi bản gốc cuối cùng
hình hoa hồng bằng thủy tinh chì trong khung trên cầu thang
bọn họ cũng đã sấm soi sáu cái khác nữa

giống như lớp gốm Zolsnay ở sân trong
và họ chẳng ghê tay mà cứu
đám trụ sành trên mặt tiền
khỏi khẩu vị của dân cần lao
tất cả gì mà ngôn ngữ ấy biết
và tay đàn ông nói thứ ngôn ngữ ấy
ôi chúa tôi
xin chào, là tôi đây,
chúng tôi ở bên chiến dịch

và anh ta cứ trần trần nhìn
và đứng đối chân này
rồi chân kia
đầu anh ta nên hiểu rằng
chúng mình đã biết rồi
và anh ta có thể đến
lúc nào chẳng được
thậm chí không thềm gỗ của

HỒ KHÔNG ĐÁY

Tối đen sẫm dần, dầu thề
anh suốt cả ngày dài nghĩ em.

KHÔ

Hơi ẩm không thể là sự sống.
Đó giống như một vườn cam vì chúng ta.
Người không hiểu, người thì không biết,
Nhưng người ta nhớ nó.
Cát cũng nhớ vậy.
Người chết trong ban ngày,
Và ban đêm người đông cứng không tắm chăn kép của người.

Em biết vậy.

Nếu em có nghĩ tới, em sẽ bắt đầu run lên vì lạnh.

Hay toát mồ hôi.

Nhưng dù thế nào, em run bần.

Lời lẽ là một con thú cũng như im lặng.

Nó phải được vỗ béo. Đủ cả mỡ miệng, tim, và tâm.

Với con mắt của một ông thầy hẩn hoi.

Trên bức phấn màu có một cái giá nhạc,

Mùi bụi bặm, ván xộc xệch.

Chỉ cần em nhìn vào, là nó kêu cọt kẹt.

Giống như bọn mình, ở khắp các khớp.

Nếu em đem rưới một thìa mật ong

Lên bề cửa sổ ban đêm.

Sẽ rất nhiều kiến đến, có nhẽ ong bò vẽ,

Thậm chí những con sẻ, những con ngài, châu chấu,

Cả một đội quân cào cào.

Hẳn sẽ là một đám đông ào ào, rất khó chịu cho em.

Nhưng chính cái ý nghĩ ấy làm miệng anh ứa nước

Nghĩ việc em chậm chậm nâng thìa,

Và lật,

Rồi giữ nó như thế chốc lát,

Em chờ cho những giọt mật đầu rơi,

Tới nơi.

VÀ BÂY GIỜ CŨNG CHUYỆN NÀY

Ở sân trong ngay lúc này
một mảnh trời nhỏ rơi vào
với tuyết, và trong ấy là
chân của một thiên thần đứt ngay cuống.
Anh biết điều này khó xử và khó coi.
Anh sẽ không làm em chán vì những chuyện kiểu ấy,
nếu em thấy ớn
và sợ các thiên thần.
Nhưng đôi lúc người ta bị ngợp
với sự nôn nóng và trời buột
của làn da mình. Vì em cần thời gian
thậm chí cho yên lặng. Và cho tràn ngập.

ÂM THẨM THAN

Anh sẽ không bao giờ rời em,
em đã thề dưới những vòm cửa ấy,
nhưng em biết rồi,
ở đó không có bọn gà trống.

Nếu em không yêu anh,
anh hẳn không còn sống,
anh đã nói, lên đó trên mái nhà,
sau khi nhận vết thương chí mạng
do bởi em và thế giới này.

Lòng bàn tay em luôn luôn ướt mồ hôi
và em không hiểu Flóra.
Nay anh đành phải nghĩ
nếu em không hiện tồn,
em sẽ chẳng ngừng cười nhạo anh
giữa đám người kia những kẻ không thể khóc.

LUÂN HỒI

Này nhé, nếu như em bên anh lúc này và chẳng làm anh đau đớn lắm, anh sẽ tin rằng em đâu có yêu anh,

mà đơn giản muốn ở cùng ai đấy, ai cũng được, em chỉ

muốn một ngôi nhà, bình yên và tĩnh lặng, ngọc ngà với quần áo đẹp

và để giữ cuộc đua đó, anh không thuận với Eliot về chuyện này, anh ta

có một quan điểm tệ về đàn bà, anh ta không chịu nổi mùi của họ, hương của họ,

hơi ẩm của họ, mà giống với Süskind thì đúng hơn, anh tin thứ gì sống

và chuyển động đều toát mùi và hơi ẩm, đặc biệt cây đoạn, nho, violet, gừng, oải hương, bạc hà, lê William, vải, và những

quả có múi nhỏ vàng chúng mình tìm ra ở Chợ, thứ quả phải

ăn cả vỏ và từ tay nhau

trong mùa đông sâu tình si, và cái mùi vị Địa Trung Hải của Tunis

và hương Đại Tây Dương

ở Agadir, và những sắc màu dân Berber ở Tafraout và

màu vàng sa mạc, màu lơ của dân Touaregs,

anh chẳng tin tất cả đó không là gì ngoài ảo giác,

ngàn tấm mạng che của nữ thần Maya, nhưng chẳng vấn đề gì đâu, chẳng

quyền lực, cũng không tài sản, có lẽ chỉ cái hôn trộm, ký ức vĩnh hằng của

con người đầu tiên yêu và đầu tiên mất mát, anh phải nghĩ về

những chuyện như thế, khi nay đây không em và em cũng sợ

với ai khác.

TỈNH THỨC

Ác thần thì không ngủ.

Gã không thể ngủ.

MƯỜI NGÀY

Anh lại phải đi và ngồi trên cỏ,
nằm dưới trời sao, nâng lên
những bông cúc, được rửa tội,
đưa em đi qua những vụ xử phù thủy, thử bằng nước,
thử bằng lửa, quyết định xem liệu có thiêu em
trên cọc hay xiên em, ừ, em sẽ
nói gì,

em vẫn không nói gì về những dòng bình bút,
và hồi cố, nào em, cuộc sống thượng lưu,
và mẹ em cũng thế,
hãy nói với bà, tất tậ?

và casablanca, kẻ theo dõi, 101 reykjavic,
phim heo một-hai, lỗi của Voltaire,
jules và jim

cái người không quá khứ
như thể ở thiên đường
ngài ibrahim và những bông hoa koran

nhắm mắt

**[Ghi chú: những tên phim]*

MÃI MÃI

Tựa như lúc một cuồng phong quét ngàn căn
của một nỗi buồn khỏi tay em, đang khi có một điệu ru trong gió ấy, mặt trời
tỏa sáng, và em chẳng hiểu làm sao mà thấy trời thật gần
vậy, trẻ thế, không lời xưng tội, sau đó vỡ, thật chẳng ngờ.
Ừ, như thế này. Bụi cây run lên, bởi.
Bởi có một cơn lụt, có một trận lụt,
có đợt-ma, một thế giới lành.

Mấy tháng nay.

Đây là thứ đang xuống từ những đám mây mưa,
trong không khí, trong mỗi cuộc kỳ ngộ khó tin,
bên hồ ấy, Pilisszentlászló, Vienna, Szentendre, Ozora
-nếu đơn độc trong bạn bầu như thế thật ngọt ngào, anh sẽ thể nguyện.
Anh cũng không uống vang, chẳng một thứ ngắn, chẳng một thứ dài, dẫu sao thì
đây là đủ. Em có thể gói ghém trong tầng hầm, tiếp tục ngoài vườn, dàn lấp
những ốc vít, những ống mềm, chở những đất và đá một chút

dài hơn,
sỏi, và cát từ A đến B, rồi trở lại từ B
đến A và rồi ngồi trên đồng ấy, lèn nó xuống, vun các nhánh, vun
góc, đắp tường vây, lối đi quanh, làm một người hỗ trợ, và cứ thế.
Bảo rằng chúng mình làm những chuyện này chỉ cho người khác là thêu dệt.
Bảo rằng chúng mình làm những thứ này chỉ vì chúng mình
thêu dệt cũng là.
Cho đi là tốt, bên nhau là tốt.
Tức giận liên miên sẽ không quá nhiều.
Yêu tôi-không yêu tôi, ai mà để ý.
Có em đây là được.
Anh có thể ổn rồi.
Tốt thôi chúng mình có nơi có lúc để nói chuyện này.
Nếu có căng thẳng, có choáng váng, phá hủy, quá kiêu hãnh,
và rồi thế cơ đấy.
Cơ man là những vòng tăng trưởng, cơ man nào những tiếng thét trên da sần. Cơ man
nào những cú trống chuối, rất nhiều hít thở bí nhiệm, cơ man buổi sớm - và
rất nhiều yoga nhịp điệu dưỡng sinh.
Nếu em cúi nhìn trên bậu cửa sổ,
Nếu anh tụng niệm xong,
em sẽ thấy những sợ hãi của em.
Vậy nên bầu trời này trên mặt đất sẽ khôn cùng.
Chẳng bao giờ.

**bài thơ ngẫu hứng cho những lời [của Csabi]: ngàn cân, bậu cửa sổ, tụng niệm, bờ hồ,
choáng váng, đơn độc, đơm đặt, sần, run rẩy, yêu, quá kiêu hãnh, khổ sở.*

BÀI THƠ XANH

Tôi lập tức thiếp đi và trần trụi trong giường
bên cửa sổ mở toang đến tận sáng.
Rồi tôi cứ đứng mà nhìn quả đồi
đối diện, những mái nhà, những tháp cổ kính.
Tôi ăn sáng, rồi tản bộ, xem xét
tôi đã cho một người ăn xin hay lý sự chiếc bánh sừng bò của tôi.
Giờ thì tôi ngồi trước Ibrahim,
trong bóng ngọn Írottkö.
Đội chiếc mũ panama.
Tôi có thể cảm nhận từ bạc hà xiết bao
đau đớn của miệng em.

THƠ THAN XƯA

Ôi, các người những nữ thần của Lucullus, các người lau sậy, các người
khó tính,

chân mây nào cho nắng cắt bầu trời,

nếu nhà thơ

không thể chuyện trò với người yêu mình qua skype! Nếu anh ta
không

hiếu mồi đen trong cái nôi thế nào, thì đó

sẽ là một vòng hoa cho những bộ ngực thần thánh, và mặc kệ cỗ phần
xe vỡ, trong lúc gương mặt âm u chuyển ra điểm tĩnh. Người giữ tốt
đấy, Pimene, và

người nữa, con thú hoang, dữ, vai rộng

Cermes. Ngày mai sẽ một ngày, rượu vang tuôn chảy, các thần thông
thả dạo

quanh. Lucullus, tôi bảo người, dù cho những khôn ngoan điểm tĩnh
của người,

nhưng chắc chắn nhất là người không thể sống thiếu cái đẹp.

HOA NGÔ

Tôi lấy chúng từ áo ngô và ăn tất cả.

Tôi nay màu lơ, giống như một chộp mắt trong mưa.

TÔI SẼ CHỈ BUỐT MIỆNG TRONG KHOẢNH KHẮC

để mua một đặc ân
cải thiện Mười Điều răn
điểm tô giáo sĩ cấp cao
diễn đạt chữ f
phổ biến chữ k
đánh sáng đôi cánh của thiên thần hộ mệnh em
đệt hoa văn chiếc váy mẹ mong
xóa đi vết nhơ của con trai của Tobias
mua khuyên tai mới cho con gái của Abraham
quạt mạnh những đám lửa Địa ngục
đón lấy đứa trẻ từ tay Đức Bà
cho đến lúc bà ở toilet quay ra
trời xanh ấy

nhưng cứ mặc cho bắn thủ những móng vuốt bọn quỷ
tôi không lau những lưới gương
và mặc cho ai đấy đặt
một tảng đá vào móc treo

tôi có việc phải làm bây giờ
tôi phải giữ lòng bình tĩnh sáng suốt
và không ngã lòng bối rối
và không làm cho tóc nâu phải khóc
ôm nàng vào lòng tôi
cho nàng thấy bình minh
đọc Bulgakov
và những ông Fyodor

TÓC KHẮP NƠI

Và khi tôi mệt vì nhịp đi
Tôi ngủ thiếp trên chăn mây mềm mọng
Tôi cảm nhận năm móng tay bé
của một bàn tay lùa trong tóc dày tôi,
những ngón ấy lạc trong tóc và biến mất,
chúng chơi với tóc, xù lên và rũ ra,
rũ ra đám rậm dày của tóc,
nhắm một nắm đẩy và kéo,
như chúng đã làm ngày trước. Tôi khóc lên
bởi cái đau lành mạnh đẩy vui.

/ Dsida Jenő: Bì ca về Tóc Rụng/

Ở đâu có phụ nữ, đều có tóc.
Tóc trên giường,
Tóc trong phòng tắm,
Tóc trong miệng đám thú nhồi bông,
Tóc trong đèn hậu
Tóc trên sàn,
Tóc trong bát súp,
Trong rau củ,
Trong vụn bánh mì rắc trên thịt rán,
Tóc trong răng,
Tóc trong tủ thuốc,
Tóc trên màn trướng.
Tóc trên vai giường,
Trên những rèm cửa sổ,
Trong mạng nhện trên một góc trần nhà,
Tóc trong những cái bồn,
Tóc trong GPS,
Tóc trong bụi và trong pin,
Tóc trong máy giặt,
Trên cái cầu là,
Trong cái hộp mở chứa dầu của cần gạt nước,
Trên núm phanh tay,
Trong những khách sạn đang đón các đại diện quốc tế,
Trong những phòng hòa nhạc mặt sàn bóng lộn,

Trong Những Bài Thơ Đẹp,

Có tóc trong Phòng Bầu dục,
Tóc ở Burkina Faso,
Tóc trong tổng hành dinh NATO,
Trong phòng tắm của Lukács,

Ở (hồ) Palatinus,
Trong những phòng tắm Császár-Komjádi đã tân trang,
Trong những phòng tắm Hajós Alfréd,
Trong Sân vận động Danube,

Tóc trong khoảng trống giữa các tù,
Tóc trong bãi đỗ xe,
Tóc trong các thương vụ lớn,
Trên những nàng xử nữ,
Tóc trên Hiệp ước Trianon,
Tóc trên Tuyên ngôn Thế giới về Nhân quyền,
Tóc trên quy định của EU về độ cong
của những quả dưa chuột viết bằng các ngôn ngữ bản địa,
Tóc trên búp bê có tóc,
Tóc ở thủ tướng Billy Elliot,
Tóc trên bàn phím,
Tóc khắp mọi nơi.

Làm sạch cho giọng đẹp của Sínead O'Connor
Như luôn luôn việc đó tùy tôi.
Tôi nghĩ về những thầy tu nhanh nhẹn mái tóc ngắn,
Về những em bé bị bỏ da mịn đáng yêu,
Những xà lim trong chốn thâm u của Majkpuszta,
Những khu vườn đổ hoang của những lâu đài,
Về định lý của Gödel,
Tôi biết những gì tôi biết.
Tôi cất bước dứt khoát,
Tôi ngồi trong sân dưới cây me,
Và tìm tôi ngập đầy yên ả.
Tôi xé rời phần còn lại.

VÀ CÔ ẤY ĐẶT NÓ VÀO

cái làn sậy

và phủ lên nó tấm vải lạnh cô tự dệt.

Cô để nó trong phòng chứa thức ăn, nơi mát lạnh.

Khi nó đã lạnh hẳn và đã

đủ cứng để thái lát, nó toát

một mùi hương mà người ta hít, người ta viết.

Và chẳng khác thì, em không hiểu

tôi, làm sao em biết, dòng Danube tràn

đôi bờ của nó. Đây tất cả thơ ca, tôi quá sợ chảy xiết

của nước, đôi lúc tôi cũng sợ cả em, khi em

cuốn tôi đi.

Tôi sẽ bỏ lại những so sánh kiểu baroque.

Chẳng con bão nào báo trước.

THI SĨ ĐOẠT GIẢI JA ĐI TÌM HÖLDERLIN, LÊN TÒA THÁP, THẤY TRỐNG KHÔNG

Tôi thì chưa bao giờ lên đó. Dẫu là tôi đã cả một quãng đời ở đó,
trong những thị tứ dọc theo Neckar, dưới những tòa tháp, ở ngay mặt tiền.
Và có đủ mọi thứ, nửa rỗng, nửa đầy, hay có lẽ một cách hoàn toàn như vậy.

Tôi đã sống ở Stuttgart gần Quảng trường Hölderlin, nơi tuyến tàu điện vàng số 2
khởi đi, đầu kia của tuyến là nghĩa trang trung tâm, Hauptfriedhof, tôi vẫn đùa rằng
tôi đi như con thoi hàng ngày giữa điên với chết, và thực sự, tôi khiêu vũ với bọn
quỷ, tôi là tờ giấy mỏng, siêu nhạy, vui những niềm vui khác, xa hoa,
những trải nghiệm cận tử, bản thảo xưa của những người tình.
Nhưng hoàn toàn không kệ cho mà điên!

Đời không thơ ca làm sao thành đời.
Và các nhà thơ viết cho những kẻ điên trí lự.

CÁI GÌ SẼ XẢY RA NẾU

Điều gì xảy ra nếu tôi viết một bài thơ cho mình
cho một lần, không thời thượng, cũng không như một bày tỏ,
cũng không vì ai khác đó, để làm họ vui hay được chữa lành,
cũng chẳng để hàn gắn chính tôi, chẳng vì đám thủ cựu
những lý thuyết hiện đại, cũng không dành cho tác giả đã chết,
tức là, cho tôi,
nhưng là cho đám người tôi có nỗi kết,
không phải bằng hoài cổ, yêu đương, muốn, khát thèm
hay vì chiếc máy ghi hình như một tay tốc ký,
làm tùy tùng,
không như một trung gian ngó ngàng, cũng chẳng vì đá đập,
nhưng như một người nói với một thiên thần
về đáng mến của y và tội lỗi của y,
nhân danh nhân loại,
tại sao tôi tụng một bài thơ cho mình,
sau ngần ấy năm,
biết rằng bài này bọn họ cũng sẽ đọc,
những người mà lời lẽ đã đóng khung,
người yêu lời của y, như thể y đã rút được ra từ ngôn ngữ,
và những người chẳng yêu việc y nói bằng ngôn ngữ ấy ra sao,
vì y dám bảo, rằng đó là điều diệu kỳ của thế gian này,

cùng lúc xa xưa và hiện đại,
và độc lập, không loạn xạ,
tôi có thể nói gì với mình, trong lặng im này,
có lẽ, không có gì ngoài im lặng đó,
và những gì ở khoảng giữa thì không phải lời, mà nhớ mong
về im lặng, sau lời,
sau lúc nói năng những điều quan trọng,
những điều khiến cuộc đời đáng sống,
hay sẽ mau tàn cuộc ra sao,
hay phải chăng chính chúng ta những kẻ thực làm
toàn bộ chuyện này,
ta là một con người,
như thế ta làm ngay cả những điều tệ hại,
một cách đẹp đẽ,
và vô tư,
cứ như vậy quẳng bản tường trình vào thùng rác,
ta đã trưởng thành hay sẽ thế,
khi chúng bấm nát cây piano cuối cùng,
và quẳng bài thơ cuối cùng vào lửa,
rồi đó sẽ là một kết cục,
mà đàn bà hiểu điều này tức khắc,
nhưng vô vọng,
bởi bọn họ chẳng làm cho việc này dễ hơn,
thực lòng tôi không nói chuyện này với chính tôi,

chúng ta nói với dăm ba, là dăm ba người thân thiết,
và họ chơi piano, trong lúc tàu Titanic đắm,
hoặc ta có thể cảm thấy cú chạm trong tuần ấy
hoặc ta là một đứa vị thành niên, và điều ấy đau tẻ,
và điều ấy gây đau rằng nó chẳng thể nào gây đau như thế nữa,
và nó gây đau rằng ta không chấp nhận
rằng điều này là khôn ngoan,
không thể được!
chẳng phải cái dải áo còn mất tích của József Attila,
cũng chẳng phải nghĩa vụ,
nhưng đó là sự thờ ơ khốn kiếp của tuổi thành người gây đau,
hay cái thờ ơ của tuổi thành nhân khốn kiếp nơi ta,
xin lỗi, lừa lọc, bịp bợm, bần gắt, #metoo,
y cái người hôm nay không nói năng gì là một kẻ hèn
y cái người hôm nay chẳng nói năng gì là kẻ khùng,
y cái kẻ cất lời, sẽ nên đầu tiên học im lặng,
tôi yêu anh lắm

RUN RẦY

Nó thậm chí còn chưa bắt đầu, và nó vẫn tiếp diễn.
Giống như mưa bên trong ta, rừng cháy.
Những buổi sớm sớm vỡ tan, lẻ loi.
Những cánh đồng oải hương, những đỉnh trên đảo.
Như sau khi chúng ta về trời,
Thay cho chúng ta.

CHO TÔI THỜI-GIAN-NGƯỜI

Về sau đầu gì rồi sẽ là yên lặng.
Những cái còn lại là thơ, là cốc vại
Những chuyển động ấm áp trên bàn này.
Những lời ta đã nói
Hay hẳn đã.
Cái yên, đôi bàn đạp
Vài bộ quần áo đã mặc.

Rồi chúng mình sẽ lần nữa lớn lên.

ĐÃ THẤY Ở OSLO

một lần ở một cửa hàng kiểu ấy ông lướt bàn tay chai sạn của ông

qua các trang, một lúc lâu ông hít thở cuốn sách, rồi

nhắm mắt và đã thấy những đụn màu vàng tuyệt diệu,

và búi tóc của mẹ ông, những chuyện kể của Andersen và Grimm đến

với ông và những đêm đông có những bài ballad, ông đã đứng đó suốt

một lúc lâu đến độ người bán sách đóng cửa muộn mất nửa giờ, rồi ông

lang thang bất định qua những phố giống nhau của thành phố cổ tới lúc
đêm buông,

các luân xa của ông đã khô kiệt, các luân xa của ông đã đầy ắp, các thiên
thần dẫn ông đến chỗ vùi nước đang phun

NHÀ THƠ ĐOẠT GIẢI JA ĐI TÌM PESSOA

Nhưng không ở nơi quán cà phê ưa thích của Pessoa, xứ Brazil.

Các thứ đều không tự giống mình đến thế.

Hoặc tình dịch nhớ dai.

Những khái niệm này ngày nay không được biết, cho dù y học Ấn Độ xưa
có những sách dành nhiều chương chỉ cách cho đàn ông làm thế nào để được
sướng, nếu muốn có nhiều con. Bởi thời xưa, chuyện ấy đúng là ngược lại
điều này cũng.

Làm tình điều độ.

Không có hưởng sướng, chỉ hài lòng. Kéo dài.

Như thơ ca thực thụ.

Sự khuấy động của đại dương sữa.

Boi trong đại dương ấy tốt.

Không có đường lactoza.

Sinh nhật thứ 50th trong ngôi nhà lộn xộn, ở tuổi 52.

Silent Feather thì không vội,

những Big Brother, Tagus Valley sẽ chờ em.

Lấy nó đi chỉ một trăm hai mươi!

Chicago đợi em với một cái giường và nhạc blues!

Chẳng phải chuyện dở nếu lạc đường ở Lisbon

Tàu số 28, màu vàng, luôn luôn đưa em về đến nhà.

Cabo da Roca là điểm cực tây, từ chỗ đó chỉ còn

biển với lá phổi lớn. Tôi cũng đã viết về ngon hải đăng đỏ gần chiếc
xuồng của em.

Không có nhạc Fado, phong cách Bob Marley, dân hippy mặc thổ cẩm,

tôi viết về em, và cho em, và thứ ấy gây đau. Và tôi yêu em. Đúng theo cách đó,
đúng theo nghĩa đó. Tôi lấy lòng em, tôi biết.

Nhưng trở lại với nhà thơ JA đoạt giải JA, người đi kiếm Pessoa, và anh ta tìm được ông ấy, thay vì tôi.

Nhưng không ở chỗ cà phê ông ấy ưa.

Bởi bản ghi âm ấy cứ trở đi trở lại trong chúng ta.

Bản ghi âm của Zé Eduardo Cabo da Roca

Tam tấu Lisbon cho đàn dây

Thomas Tallis ở Escorial

Bob Dylan hồi đầu

Điệu Fado đã nhắc tới ở trên. Đó là điệu xưa,

giống như tango và nhạc hiếu ngũ cung.

Tại sao mẹ đưa con vào thế gian này, hả mẹ.

Vì lý do này, có lẽ. Vậy thì nó hẳn mang ý nghĩa. Vậy thì ta nên đến chỗ tinh thần.

Áron Tamási xem xét lại.

Charlie Parker và con cá có cái bụng trắng nhất,

và ngôi nhà rượu vang, với tôi chỉ là vino della casa,

ồ, sao mà tôi yêu những chữ này

47 năm

86 bút danh

86 cái-tôi-thay-thế

cái nào là ông?

Huyện Cascais - quán búyp phê Jonas, hay cũng có thể ở Szekszárd.
Một người ăn với cả tâm hồn, thật thế không,
và sau cùng rượu uống chúng ta hết,
đó cũng là một cách để kết thúc một ngày.
Fitzgerald, nhà văn nói điều này, theo danh mục rượu vang của Szatyor, và
Ernesto, du khách người Cuba lười cuốn.
Ông già và Biển cả.
Cơm Ý nấu mực là lồi mồn nóng trong nhà lồng chợ.
Và món salad bạch tuộc trong ngôi nhà lộn xộn o Taxi.
Món tosta mista - giống như salad Vecsés hỗn hợp.
Nhà hàng Adega.

Nhưng các khẩu vị đánh bại những tay sành ăn nhất.
Bởi không có hương vị nếu không tinh thần
Và không có tinh thần mà không khan hiếm
Cái là ý thức-trung tâm.
Để cho nó hài hòa hơn tí chút.
Nếu nó quăng đi sự cân bằng,
thì rồi ông thực sự sẽ hiểu.
Nhưng chúng ta có nên yêu kẻ quăng bỏ chúng ta?
Hay ta nên ghét chúng?
Ta có nên khinh rẻ chúng, như ta làm với thế giới này sau những điều bẩn thỉu
ta làm?
Ta có nên biết rõ chúng?
Ta có nên phong thánh cho chúng?
Ta có nên viết chúng vào ngày thu?

Tôi không biết.
Đôi khi tôi nghĩ là tôi hiểu.
Những lúc khác tôi từ bỏ.
Vào những lúc ấy tôi đọc thơ.
Hoặc làm thơ.
Không phải tôi đang tìm ai đó
Mà tôi tìm thấy mọi người.
Mọi người tìm thấy tôi.

Mộ Pessoa ở Berlin, chỗ St.Jerome,
khi tôi hy vọng chẳng còn. Và Vasco da Gama, Camoes nữa. Bao nhiêu
lần bọn họ đã nếm cái chết nhục đậu khấu, nhưng người sau cùng đã không làm.
Không ngay cả Puskás mà trong bệnh viện nhớ được mọi chuyện.

Nhưng cái gì là mọi chuyện?
Bảo tàng ngói trong một tu viện cũ chẳng?
Thay vì đi vào và dỡ ngói ấy,
và chuyển vào và vận trang phục lên,
Chúng ta sẽ chơi phần của mình.

Nếu ta cùng nhau trên đường chỉ cần một giờ.
trong suy nghĩ,
thì đó sẽ là thế giới tốt lành.

Estoril đang đợi.

HAI PHÂN TỬ

Hai phân tử va chạm.

Hai hạt cơ bản trần trụi, trợ trụ trong chúng
nổi sợ vô hạn về một chân không chúng va đập.

Sức nóng tỏa - tinh thần.

MẶT TRỜI LÊN

thấp sáng những lọ mật
trên bàn ở phòng ăn
địa cầu
tỏa sáng kỳ lạ
một ánh phốt vàng
phía bên kia mật ong
quanh nó là
những túi trà
chanh
chanh leo
cơm cháy
bạc hà đại
lục bạc hà
giống như vài ba loại cụ thạch

những ngày xưa ở Stonehenge
hay ở Pusztaszer hẳn đã hiện ra như thế
khi thời đại xưa của niềm xác tín
xuất hiện
khi người ta phủ phục
trước Cái Không Biết
cái còn chưa Biết
bí ẩn của tồn tại

và phép lạ đó nắm giữ
nó nắm lấy tinh thần
và người ta những ai tin vào
nó dựng nên trời và đất
và giữ chính nó

nó có thể làm gì nữa nhỉ

CON DẤU VÀ SỰ THẬT

đây giống như giấc nghỉ trưa của cây cỏ
và sự can trường của chúng về đêm.
mặt đường nhựa nóng ngút hơi sau cơn phun nước mùa hạ,
một sự sáo mòn từ đầu, nhưng rồi sâu xa ít nhiều
và cái hấp dẫn không thể gọi tên, cảm xúc tốt,
thư thái, một tình trạng phi thời.
có lẽ cái khiêm cung của sắt vụn,
có lẽ cơn giận dữ và sức nóng của gió mùa

tôi được yêu cầu viết một trình thuật ngắn về ngày cuối tuần ở
Amsterdam, mà tôi đã viết,
bởi nó bị đập vỡ, thật sự, tôi gôm vào đó mọi
sự thể quan trọng, rồi tôi kết luận nói rằng đắm lầy với những cọc,
đất liền và khả dĩ bền vững,
mọi thứ được kết liên với mọi thứ còn lại.
và hẳn là một điều hay để cứu lấy không chỉ lợi nhuận và sâm banh,
nhưng cũng cả sự khiêm nhường, chan hòa,
và nước sạch cho tương lai,
và chuyện đó sẽ thành tựu

tổng biên tập hôm nay gọi điện tôi, bảo rằng ông ta muốn xuất bản cái
bài đó, nhưng anh ta đã cố suốt cả tiếng đồng hồ thuyết phục tôi rằng ở chung cục
phân tích thì người đọc
là lũ ngốc, và không muốn nghĩ, rằng họ sẽ không hiểu, và
không muốn hiểu

rồi thì không phải tất cả như nhau,
cái mà mười lăm ngàn nhân công từ
mọi xó xỉnh thế giới này đọc

và tôi thực sự nên hiểu rằng họ không thể
cho công bố toàn văn
rồi sẽ ổn cả thôi
anh xem

đĩ nhiên tôi chẳng hiểu chuyện này
nhưng cũng chẳng quan trọng
trên đường về nhà tôi nghe những nhạc xưa
mà hay trên radio
và nghĩ về em
tôi hít vào phẩn hoa tốt và không tốt
tôi không thể tách biệt chúng, chỉ hít cả thôi
và lẫn nhau chúng không tốt xấu
nói cho cùng, những hoa gì, không thể không hoa,
như sự buồn tẻ và hờ hững,

em không thể khen những chệch trượt
bao tia sáng đi lạc,
nếu em thích chanh vàng,
thì hạt dẻ điên khùng,
và em đã thật yêu
vào những thời khắc này đây, giữa hạ
và khi em còn chưa thể biết
liệu những tay quân trị giỏi nhất có căng thẳng,
hay lẫn lộn trên bãi cỏ,
liệu bọn họ có nhảy điệu Zorba
trên quảng trường chính của Frankfurt
và họ đi đến những ngôi nhà gọn ghẽ của mình
từ những bãi đậu xe trong thành phố cùng
những bó hoa

và không. tôi thật chẳng biết, cái gì đây.
có lẽ niềm khiêm cung của sắt vụn
nếu chúng được phủ đầy lông tơ và phấn hoa
có lẽ đấy là thơ ca lúc đêm buồng của cây cỏ rớt cùng
hay nhoi nhói của nhựa đường nóng dưới chân trần
chúng chạy đến nhau

ĐỂ NÓ YÊN ĐI

tính nghệ thuật, sự tinh tế,
Để lại tròng rửa xả.
Nay là thứ Tư
Ngày mai sẽ thứ Năm
Rồi thứ Sáu, thứ Bảy
Và cứ thế và tiếp tục.
Không đếm, chỉ cho một con số
Đừng rẽ tóc.
Thời gian là người.
Hãy để nó yên đi
Những phút lổm ngổm.

MÃI MÃI ĐỪNG QUÊN

rằng em một đàn bà, thân thích với đàn bà amazon, với Adriane, Europe, Penelope, họ hàng với những nữ tu, và những mệnh phụ triều đình, thân thích với Vệ Nữ Willendorff, thân thích với Frida và Đức Mẹ Đồng Trinh, đừng bao giờ quên em là một đàn bà, em là một nàng thơ, em có thể làm mẹ, làm người yêu rạn rỡ, nhưng đừng quên em cũng là một chị em sinh đôi, khó khăn, cũng vậy Flora, Beatrice, và người đàn ông, mà với anh ta em tan chảy làm một trong cái kén tình yêu, và đừng quên, đừng bao giờ quên, rằng bầu trời, nữ tính của em, nam tính của em, những của em ý định tốt lành và tất cả của em những nỗ lực thấy sẽ vô giá trị nếu em không cho đi, sẽ chia, đừng quên

14:01

Dẫu anh sẽ bày thế giới để em xem
Như những dấu hiệu, sắc màu, hương, và hình thức
Thì chúng cũng ở trên thân thể em nữa
Và cây cối thì đầy nhựa cây.

Nào anh sẽ mang giày cho cây em
Vì anh muốn nuốt sự khiêm nhường thô tháp của em
Anh muốn cắn vào cổ em
Theo thói quen
Cũng như bọn thú hoang không thuần hóa.
Anh lại kéo dài em
Bởi vòm miệng em một cơn đói trăm lần
Và em thì cũng phải cào
Em phải vơ vẩn ra vào với cái miệng em nữa
Quanh vòng quanh.

Nữa lại nữa.

Em phải khơi bếp lửa

Rồi em phải quyết định.

CHUỘC TỘI

Em bị lạnh, bắt đầu từ chân em
Nhu một người bước đi trong mưa đá.
Các thiên thần đến với em
Và kéo em vào một tấm vỏ.

Em vào đó
Linh hồn em xao động.
Từ giữa biển khơi em cố với đất liền.
Em mặc nó trôi
Nó thả em.
Ngày mai em lại từ đầu.

PORTISHEAD

(- ban nhạc Anh, mang tên thị trấn Portishead/ nd)

Nếu tôi là một đàn ông và hạnh phúc
Nhu tôi không hạnh phúc
Tôi sẽ ngồi trên vách đá
Trên biển
Và chăm chăm nhìn em thật lâu
Lì lợm
Và tôi muốn làm biển
Hay làm một ngọn hải đăng đỏ
Gần bên xuống em.

CHÁY NẮNG

đấy là về thời Stalin, nhưng còn hơn thế
về yêu và ghét, về bề sâu và hoang dại
những bản năng tiềm tàng nơi con người ta, về trẻ con,
những khúc đồng quê và im lặng, về nhẹ dạ, kiêu hãnh,
và đề hèn, vậy đấy, những cái lò xo lớn của hành vi,
nhiều từ ngữ đã mất chỗ trong tôi,
trận lụt ánh sáng này là quá nhiều cho tôi, những phép lạ,
linh hồn bất tử, vô thường và vĩnh hằng,
về trắng lệt, tôi là (loa) Goldmund, môi tôi nay cứng như
vàng, từ ngữ gỗ lên đấy, nó chắc sẽ ngon lành
để lẫn như điên, làm tình đến sáng, cắn một cái cổ
đến ứa máu, xé quần xé áo, xoắn tóc, nhưng một trận bão đến, tôi cảm
được nó, ánh sáng đối lừa, và em đuổi xua tôi vào vòng tay những đàn bà khác

BÀI CA CỦA NHỮNG BÀI CA, MÀ KHÔNG PHẢI BÀI CA CỦA SOLOMON

Đừng dậy, đừng đốt tình yêu của ta lên lần nữa, hỡi con gái của
Jerusalem,
vì ta không muốn nó và nó thì không tốt,
và vì nó không tốt, ta không muốn,
đừng phục sức nó bằng những lời nạm vàng và lẳng mạn,
đừng thử lòng khoan dung của nó, khẩu vị của nó, đừng gọi nó ra,
đừng so sánh bộ ngực nó với một chùm nho,
hãy để nó lại trên dãy núi Gilead,
bỏ lại nó trong ngôi nhà của mẹ nó,
trong ngôi nhà của pharaoh chuyên chế,
trong những lời xuôi tai, là cái thuộc về Solomon,
trong những người cơ bắp và hung hăng,
trong những vuốt ve,
mà lưới tôi đã bỏ,
và dưới đó không có mặt
và trên trán tôi không dấu ấn

và từ miệng tôi không ứa nhựa thơm
và sữa không nhỏ ra từ miệng nàng
bởi dấu yêu của tôi không thuộc về tôi
và tôi không thuộc về của tôi yêu dấu
tôi cảnh báo em
về bọn linh dương
và bọn nai đực nơi đồng cỏ
những ái nữ của Jerusalem
những ái nữ của Zion
những đàn bà quay quắt
những cô điếm không chuyên
tự mà cất mình khỏi tầm mắt ta
chạy trốn cơn giận của ta
chạy trốn sự thờ ơ của ta
chạy trốn đôi mắt đẹp của ta trống rỗng
xóa hết
vì thời sẽ tới
vì mặt trời sẽ lặn
và tâm trí các người sẽ bị bẻ gãy
và bóng các người sẽ thành hai
vì tình yêu cũng đối
ngang cái chết
bởi sự thiếu sẽ không được diễn đầy
như nắm mộ

THOẠT ĐẦU EM CHẠM VÀO TÔI

Đầu tiên thì em chạm vào tôi. Rồi độ bóng

bong mắt, rồi bản ngã em chia tách.

Em bước vào đó, hú vang. Chẳng ai nghe thấy em. Dải nỉ
luồn và ve vuốt trên cổ em.

KHI KHÔNG THỂ LÀ KHẢ DĨ

khi nó cấu véo khiến anh phải quăng mọi thứ

khỏi mình, để anh thở được, khi anh chẳng

có chi mà che đậy nỗi khiếm hạ của thế giới này,

khi anh là một ngọn núi và một hang sâu, nơi thời gian đi

chỉ để đáp lại tiếng gọi của tự nhiên

ĐÚNG NHƯ ÔNG CỦA BẠN

Đúng như ông của bạn,

người lúc nào cũng Pi-water [- một loại
nước đóng chai phổ biến]

đúng như cuộc đời tôi

nếu lời nguyện dỡ bỏ,

đúng như lửa,

nếu nó thành ra leo lắt, và hóa tro,

đúng như thân xác này

mà bạn có thể đặt vào và lấy đi,

như nhau cả,

như bạn, và tôi,

tôi hỏi Chúa Lòng Lành,

tôi nói những lời hay,

tôi đã biết kết cục,

tôi đã biết sự bắt đầu,

có tinh thần trong mọi thứ,

tất cả suy vi cho bạn,

vỡ tan và hư nát,

bạn có thể gói lại,

đúng như ông bạn,

người lúc nào cũng Pi-water,

chúc bạn nửa ngày lành, thợ đá, thợ đá

tôi mang bữa trưa cho bạn,

để mừng cuộc đời bạn,

Tibor của tôi cũng đã chết,

người của tôi đều ốm đau,

tôi đang đứng ngoài tường rào,

bạn gỡ bỏ băng của tôi,

băng không phải một từ đúng,

nó mang quá nhiều ý nghĩa,

nó quá thâm thê,

bạn có thể đi, với tất cả tôi lo,

bạn có thể đi tới chỗ mẹ bạn,

cao quý và trang trọng,

cho ngôn ngữ của chúng ta, cho cha
chúng ta,

khi họ chuyển động,

tôi thoát ra bởi những thứ này,

bạn cũng được tạo ra bằng thơ ca,

tụng tôi đi.

GÌ ĐÓ THÌ THẨM

Có gì đó thì thẩm
Làm việc này việc kia
Đừng bao giờ theo một cách khác
Nhưng chính cái đó
Sẽ không hề nhấn nhá
Khi tới lúc
Và chúng đáp xuống
Trong mù sương dâng đến cằm

CHO TÔI BIẾT, CÁI GÌ ĐEM CON NGỰA THÀNH TROY

Nếu những năm ấy lấy đi những bức tường của anh
và anh chẳng có lý do gì
để tiến vào trận đánh,
cho một cuộc chuyện trò sau chót
dưới cái cây duy nhất còn đứng được.
anh sẽ nói gì? Có đủ chưa? Một câu chuyện dài à?

anh muốn nguyện cầu, chỉ xuống biển bằng ngôn ngữ dấu hiệu, xa xôi,
nhìn trùng trùng mà mắt nhắm
vào một điểm bên trong.
làm một đàn bà không quá khứ.
sự trả thù bị thiếu bên một đàn ông bị thiếu.
đứng trong cung đình bằng giá, trong đám hiệt kiệt tập hợp, những dao,
và những rìu, và bảo người thân của chúng ta:
con lợn này được đi, chúng ta sẽ không giết bây giờ.
chúng ta sẽ ôm nhau và nhảy một điệu tãng gô mặc chiếc tạp dề dán hình lợn.
rồi kệ cho ban mai rạng!
những trải nghiệm cận-sinh.

anh sẽ đi khỏi. anh sẽ tìm kiếm nó.
và điều anh tìm được anh sẽ không thích đâu.
và thứ anh không tìm được sẽ bám theo anh.
và anh sẽ trở về, mừng vui, nhẹ nhõm, râm nắng, và mang sẹo.
anh sẽ không một lời từ chối. nước mắt sẽ rơi vào những rãnh của anh do
muối, gió, và cát tạo nên,
nếu anh an ủi tôi, và nếu tôi đến bên anh.
tôi bảo, đây là buồn thương. anh bảo, không sao cả.
anh thích nó. nó xảy ra trên cao nguyên đó,
trước khô hạn.

nhưng điều này đâu còn phù hợp.
giống như cuộc liên hoan của tay đồ tể.

KHỦNG HOẢNG

Con quỷ không ngủ.

Nó đặt người ta vào giấc ngủ.

LIÊN KHÚC WAMSLER II

1.

Cuộc đời thợ tráng men không phải một đời dễ chịu.

Bất kể ông ta bên trong tỏa sáng ra sao,

Bàn tay ông ta không được run,

Vì bụi những vì sao sẽ bị rụng khỏi những ngón tay ông,

Ông ta thổi đi không khí làm lụng thờ

Qua mũi mình,

Cái phác họa,

Một chuyển động bất thần sai.

Nhưng khi đĩa bé ấy bị xoay vòng,

Thì đó chính xác cái đang cần.

Như trong sự sinh ra của một bài thơ.
Như sự chia sẻ không hề tầm thường với công việc sáng tạo,
Tinh thần của Chúa bay lượn trên những vùng nước,
Và phần khích và căng thẳng,
Rồi đôi ba tài nghệ bậc thầy căn bản nở bung.

2.

Tất cả nghệ thuật nguyên tuyến được sinh từ lửa,
Hoặc chết trong lửa.
Bỏ bất kỳ ai không kiểm soát được dục vọng, sẽ bị dục vọng thiêu.
Hoặc tức thì, hoặc sau khi bùng cháy không biết đến lần thứ bao nhiêu.
Nó phải được phân bổ như ngân sách, như đồ dự trữ cho chuyến đi dài.

3.

Và anh phải lên đường cho chuyến đi của anh.
Trên Con Đường thật sự sẽ cả đời anh đi trọn.
Anh phải thấy mọi điều sẽ đến trên lối anh đi,
Anh phải trông chừng tìm các dấu hiệu,
Cho những cuộc tao ngộ,
Và anh phải trông chừng luật lệ.
Nhưng cũng đôi lúc bứt phá luật lệ.
Anh phải bỏ qua những công viên giải trí,
Và những đám ồn ào,
Anh phải hòa vào ánh đèn sân khấu đó,
Trước những truyền hình và camera,
Anh phải đứng dưới ánh đèn ấy và những ông nọ bà kia,
Mỉm cười,
Bởi một ngày kia nó sẽ chấm hết.

Dù sao thì, mục đích là hạt sương vòng quanh trái tim ta,
Ngoại tại,
Và nội tại lặng yên,
Nơi trong đó đôi ba nội mạch sâu hơn
Sẽ le lói đằng trước,
Nếu ta may mắn,
Nếu ta tới một bậc của ân sủng.
Bởi những điều này không thể ép, kéo ra,
Anh không thể ép lấy chúng bằng cách tống tiền Định mệnh,
Nhưng anh phải sẵn sàng, khi.

Tính nhạy cảm là một điều rất khó.
Thực hành hàng ngày mọi ngày,
Thực sự hàng ngày,
Thói quen hàng ngày.
Để tạo tác những thứ đẹp, hữu ích, bền lâu
Từ nhiều cái chẳng có gì và vài thứ gì đó,
Những cái anh có thể bám,
Những cái anh có thể giữ, những cái gây thức tỉnh và sống động
Cái đẹp trong ta.

4.

Người thợ tráng men không dễ có được nó.
Từ mềm đến cứng,
Từ cứng đến mềm vĩnh hằng,
Từ tinh thần của vật chất,

Từ bùn, ánh vàng mặt trời, và đá ngọc lam,
Từ một vải liệm một tấm trải bàn đám cưới,
Từ một kim cương một hoa,
Từ một hoa một rừng ánh sáng,
Từ thực tại một giấc mơ,
Từ cái giấc mơ của hiện hữu,
Từ ngày sang ngày,
Khiêm nhường,
Phổi nở lớn,
Không gian dành cho cái hùng vĩ,
Một lối đi cho hiện tượng,
Ngày mai cũng vậy,
Và ngày kia.
Mọi khoảnh khắc.

Cái lò trầm tư.
Cái lò tỏa sáng.
Cái lò quyết định.

**bài thơ ngẫu hứng trên những từ ngữ sau: bốc lửa, rực rỡ, nhảy cảm, phát sáng, sinh trong lửa, trẻ con, màu vàng mặt trời, khâu liệm, mục đích, sương, tính thực tế, suy niệm, điều luyện, tinh thần, đá ngọc lam, hùng vĩ, hiện tượng, kích động, căng thẳng, công viên giải trí, thực tại, mặt trời, tivi, đèn sân khấu, lò nung, ồn ào, camera, bụi của sao, hoa kim cương.*

CÓ MỘT CHIẾN THẮNG TRONG MỖI THẤT BẠI

nhưng anh phải dùng tự mãn, dù chỉ một phút,
đặt tay anh vào lòng anh, anh phải canh thức,
lặng lẽ và biết, kiên tâm, không đổi thay, anh phải tin vào những
phép lạ,
anh phải tin vào những dấu hiệu,
nhưng trước tiên anh phải viết những dấu hiệu ấy lên trán,
những cái trán phải được
tinh lọc từ bên trong, đôi mắt
phải được hôn, phóng ra ánh sáng, anh phải
xóa đi bùa ngải trong người người, nhưng anh không cần
chôn nó, bởi thứ anh chôn sẽ lại mọc lên
và sẽ cứng cáp hơn và mạnh hơn, quý báu phải
bị điểm tên, anh phải thuần phục chúng, anh phải gọi chúng, như
anh
đã được gọi, như tôi đã được gọi bởi những quyền năng vĩ đại hơn
và khiêm nhường hơn
tôi, nay anh đào sẽ trở, vì anh cũng sẽ được chữa lành, bởi trong
mỗi thất bại
có thắng lợi, và trong mỗi chiến thắng có một thất bại nhỏ hơn.

NHÀ THƠ ĐOẠT GIẢI JA VIẾT MỘT BÀI THƠ KHI QUAY LƯNG LẠI BIỂN

Và chim chóc nhìn anh.

Và các thiên thần dõi trông anh.

Đôi lúc họ đổi chỗ.

NẾU TRONG TÔI CÒN NHỮNG BÀI THƠ

tôi sẽ làm một cuốn sách cho chúng

một cuốn nhỏ xinh đút túi được

tôi sẽ viết vào đó lời hay ý đẹp

và đọc cho mọi người

những ai buồn

những ai thất vọng

tôi sẽ tặng một chiếc áo đỏ

tôi nài một thanh nữ đáng yêu

chuyện trò với tôi

về quan trọng

và căn bản những chi tiết

mà sẽ để ta biết

nhà thơ viết về cái gì

và vì ai

anh ta nghĩ gì trong lúc làm thơ
nàng thơ lúc ấy ngồi bên nào
và ngòi bút anh ta
bởi rõ ràng anh ta viết bằng bút
hoặc bút chì chẳng, trước khi viết,
anh ta luôn luôn vót nhọn
và nhấm nó
anh ta ngồi hàng giờ trước trang giấy trắng
trước khi có thể viết chỉ một từ
rồi anh ta gạch đi
rồi viết từ khác
rồi anh ta ngẩng nhìn quanh
và tư lự
có gì đâu trong phòng
mà một chiếc roi
một bàn
và một nệm rom

TÔI CÓ THỂ KHIÊU VŨ SUỐT

tôi thậm chí có thể khiêu vũ suốt, giống như một pháp sư,
trong một cơn xuất thần, giấu trong một màn sương phủ
trong một cảnh tối tăm tốt lành, nhưng là người ngụy ca
màu xám, nếu tôi nắm bắt ngàn màu của anh,
người sẽ thổi những bong bóng tươi vui
khi tôi đi ngang đó

MỤC LỤC

Lời giới thiệu.....	5
Người ấy	7
Bản chất nước đôi của im lặng.....	7
Dục vọng của Lão Tử.....	8
Nếu họ rạch anh lúc này.....	9
Vùng Gilead.....	10
Chín giờ ba mươi sáu.....	11
Ông ta người đo lường cái mất tích.....	14
Nhưng chuyện đó nay không quan trọng.....	15
Chuyến tàu đi ngày mai.....	19
Nàng không có tên.....	20
Hân hoan bởi mình yên lặng.....	20
Nhà thơ đoạt giải Ja đi nam đức, nhưng anh không tìm ra Arthur Rimbaud.....	22
Đem tới với chúng tôi nào.....	25
Trục họa.....	26
Dành cho tổn thương không bao giờ lành.....	27
Anh sẽ chỉ ngồi bên cửa sổ.....	28
Hồ không đáy.....	39
Khô.....	39
Và bây giờ cũng chuyện này.....	41
Âm thầm than.....	42
Luân hồi.....	43
Tỉnh thức.....	44
Mười ngày.....	45
Mãi mãi.....	46
Bài thơ xanh.....	48
Thở than xưa	49
Hoa ngô.....	50

Tôi sẽ chỉ buột miệng trong khoảnh khắc	51
Tóc khắp nơi.....	52
Và cô ấy đặt nó vào.....	55
Thi sĩ đoạt giải ja đi tìm Holderlin, lên tòa tháp, thấy trống không.....	56
Cái gì sẽ xảy ra nếu.....	57
Run rẩy.....	60
Cho tôi thời-gian-người.....	60
Đã thấy ở Oslo.....	61
Nhà thơ đoạt giải ja đi tìm pessoas.....	62
Hai phân tử.....	66
Mặt trời lên.....	67
Con dấu và sự thật.....	68
Để nó yên đi.....	71
Mãi mãi đừng quên.....	72
Chuộc tội.....	74
Portishead.....	74
Cháy nắng.....	75
Bài ca của những bài ca, mà không phải bài ca của Solomon.....	76
Thoạt đầu em chạm vào tôi.....	78
Khi không thể là khả dĩ.....	78
Đúng như ông của bạn.....	79
Gì đó thì thậm.....	80
Cho tôi biết, cái gì đem con ngựa thành Troy.....	80
Khủng hoảng.....	82
Liên khúc Wamsler li.....	82
Có một chiến thắng trong mỗi thất bại.....	86
Nhà thơ đoạt giải ja viết một bài thơ khi quay lưng lại biển.....	87
Nếu trong tôi còn những bài thơ.....	87
Tôi có thể khiêu vũ suốt.....	89

° From Hungarian translated by Elizabeth Csicsery-Ronay
Elizabeth Csicsery-Ronay dịch sang tiếng Anh từ tiếng Hungary
Nguyễn Chí Hoan dịch từ tiếng Anh sang tiếng Việt

MƯỜI NGÀY 57

BẢN CHẤT NƯỚC ĐÔI CỦA IM LẶNG

Những bài thơ của Halmosi Sándor trong tập thơ này của ông biểu hiện một tự do tính mãnh liệt và lạ lùng. Một trong vài đặc điểm nổi trội của chúng là chúng thường không có những cái kết hồi ứng – cái kết “gói” lại một ý một “tú” hàm ngụ trong tên bài thơ hay trong những khổ thơ mở đầu và phát triển. Hoặc sự hồi ứng bên trong mỗi bài thơ này vận hành theo liên hệ trùu tượng giữa các hình ảnh – một thứ “liên tưởng tự do” rất đặc sắc.

Giữa những hình ảnh trong thơ này, cái không gian thơ phương Đông gọi là “ý tại ngôn ngoại”, là những khoảng cho vận động của liên tưởng tự do. Cái chuyển vận đó, của thơ này, dường như luôn là cố gắng tìm đến, khám phá cái “bản thể” của “em”, của “tôi”, của cái sống phổ biến. Có thể vì vậy nên tự do là ứng xử và là con đường. Và chắc chắn, tự do là chính cái niềm hân thưởng mà những bài thơ này mang tới.

Đây là một thơ ca tin vào chính mình – không phải như một năng lực viết văn chương, mà đúng hơn như một năng lực của cái tự do tự tại.

(Dịch giả Nguyễn Chí Hoan)

